

още чака! Силна-та отеческа любовь тегли го и влече по дирж-тж на милы-тѣ неговы чада— Стянка и Василя. Мысль да ли той ще гы види още веднѣжъ, потръсваше негово-то старческо тѣло и пригжваше неговы-тѣ слабы кости на двѣ.

Стоенчо мыслеше, нѣ повече жалеше и мыслеше за баща си, като го глѣдаше тжй угрыженъ и неутѣшенъ. Той, безъ да го види старецъ-тѣ, распусна волове-тѣ, пусна гы свободно да пасжтъ и ся върна при баща си.

—Що правишь, Стоенчо, продума Старецъ-тѣ, като го видя.—дѣ бѣше?

—Пуснахъ, тѣйко волове-тѣ, отговори той.

—Иди, Стоенчо сынко, скоро гы тукъ пакъ докарай, не виждашь ли въ какво мѣсто ся намираме? не виждашь ли какъ отврѣдъ ни е поврвѣло на опаки—да останемъ и безъ волове, че тогасъ?... по добрѣ свържи гы за процепа, насѣчи имъ тамъ малко храстѣ и листакъ, па нека си пригрызвжтъ, саль да ся прѣдъ очи ми. Хайди по-скоро; дай и на кравж-тж малко трички, че ила тукъ накакво щж ти кажж.

Стоенчо скоричко направи щото заржча баща му, доде при него и сѣдна на колѣнце близо до него да слуша що ще му той каже.

—Сынко Стоенчо, начна старецъ-тѣ знаешь ли ты днесъ кой день е?—Днѣсь е Свята Недѣля, Стоенчо! Сега рано сѣкый християнинъ въ църквж отива да ся Богу помоли, нѣ и ные